

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Duch Svätý - puto lásky
- 2 Mária, jak veľká je tvoja moc
- 2 V súvislosti
- 3 Z histórie farského kostola
- 4 Som ti pre Teba
- 5 Bolesti Panny Márie
- 7 Podelme sa
- 8 Odpustová sv. omša
- 9 Omladenie lesa
- 9 Hasičská sv. omša
- 10 Požehnanie ozimín
- 10 Kántry
- 11 Vypni telku, zapni seba!

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Lehotská, Martin Brziak, Miroslava Triznová, Milan Hitka.

Cenzor: Michal Marlenga

Jazyková úprava: Martina Lehotská.

Grafická úprava: MM.

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14.

Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk

Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátenia príspevkov.

GEORGIUS

Jean II Restout, Pentecost, olej na plátne, 1732

Duch Svätý - Puto lásky

Ešte ako kaplán v Poprade som položil svojim birmovancom jednoduchú otázku: „Prečo chcete prijať sviatosť birmovania?“ Ich odpovede boli rôzne. Jeden chcel mobil, ďalší nový počítač, niektorí sobáš v kostole. Túžili po mnohých veciach. Povedal som si, že v očiach tohto sveta si vybrali to najlepšie pre seba. Veľmi málo bolo tých, ktorí sa ozvali, že chcú prijať Ducha Svätého a jeho dary. Mal som pocit akoby sviatosť birmovania, ktorú mali prijať, nebola o tom, že človek môže zmeniť svoj život k lepšiemu.

Duch Svätý je láska medzi Otcom a Synom. Ako vraví sv. Augustín: „Duch Svätý je darom, putom lásky i Láskou – osobou. Je tým, ktorý zjednocuje; tým, ktorý vytvára spoločenstvo.“ Ved' ani Boh sa neuzatvára v láske do seba, ale túži ňou zahrnúť každého človeka. Preto si necháva Ducha Svätého len pre seba, ale vylieva ho na nás. Dáva nám tento úžasný dar a v ňom seba samého.

A tu kdesi je jeho úloha – on tvorí spoločenstvo lásky a tejto láske nás chce naučiť. Naučiť novému, krajšiemu životu. Tých, v ktorých prebýva, pretvára a dáva im nový život. Nie nejaké vylepšenie života, ale celkom nový život. Život, ktorý nám umožňuje žiť s Bohom v takom vzťahu, ako žije sám Ježiš Kristus. To je pôsobenie Ducha Svätého.

On k nám pristupuje ticho a pokojne, prichádza ako pravý ochranca, prichádza zachrániť a uzdraviť, poučiť a napomenúť, povzbudiť a potešiť. Dať duši svetlo – najskôr tomu, kto ho prijíma a potom vďaka nemu aj ostatným ľuďom (Cyril Jeruzalemský).

Možno je práve čas, aby sme mu dali priestor vo svojom srdci i živote.

Michal Marlenga

Mária, jak veľká je tvoja moc!

Janko Silan: Medzidobie

Mária, jak veľká je tvoja moc!

Jak je to zvláštne:

keď stúpa hrôza hrôz,

až srdce žasne,

keď teba volám o pomoc,

hneď miznú vášne.

Ťažká je taká noc,

keď prosím, vážne, snažne,

prchajú túžby slastibažné.

Tak ešte plakať môcť,

zaplakať strašne,

opustiť seba - to je pôst!

Ó, somár, zviera ťažné,

ťahaj sám seba vpred a nefrcoc!

Ospravedlnenie

Prvé číslo časopisu Georgius neprešlo jazykovou úpravou. Martinke Lehotskej sa ospravedľujeme.

Podákovanie

Chcem osobitne poďakovať našej farničke Martinke Buntovej za mnohé služby v našej farnosti, osobitne za „preklikávanie textov“ pri slávení svätých omší. Ďakujem Ti za pomoc.

Nech Ťa Boh žehná a sprevádza svojimi milosťami počas celého života.

Michal Marlenga

V súvislosti...

GEORG, ikona darovaná farskému úradu

V súvislosti zo vznikom farského časopisu som sa aj ja rozhodol napísať článok. Počas svojho života som sa niekoľko krát zúčastnil na rôznych pútiach. Jedna z mojich pútnických ciest viedla po stopách sv. Pavla v Grécku. Pri obdivovaní nádherných miest som objavil maličký obchod zo suvenírmí. Mali v ňom rôzne veci a medzi nimi aj drevený obrázok, ikonu, na ktorej bol vyobrazený sv. Juraj. V gréckej reči Georgos, podobne ako názov farského časopisu. Ikonu som kúpil a podaroval farnosti a redakčnej rade. Urobil som to preto, aby mali pri pohľade na sv. Juraja, dosť odvahy a rozvahy pri tvorbe farského časopisu.

Pri pútnickej ceste v Grécku som veľmi uvažoval o Jurajovi. Drak - diabol i v dnešnej dobe využíva rôzne prostriedky, aby ľudí zotročil, aby ich držal v strachu a obral i o to najcennejšie. A mnohí mu to najcennejšie i dobrovoľne dávajú.

I dnes je potreba takých Jurajov, ktorí upozornia svet na to, v čom spočíva skutočná sloboda a pokoj človeka.

Svojim blízkym a známym som chcel priniesť zo svojej cesty darček. Naša farnosť je zasvätená sv. Jurajovi, a tak som mal pomerne jednoduchú voľbu, aké darčeky kúpiť. Boli to darčeky s témou sv. Juraja.

Milan Hitka

Z histórie farského kostola

foto: archív farského úradu

Kultúrna pamiatka vo vašom okolí! Čo prvé vám napadne? Začnete rozmýšľať a poviete si, archeoskanzen Havránok, Múzeum liptovskej dediny v Pribyline, Vlkolínec, Drevený artikulárny kostol vo Svätom križi, hrad v Liptovskom Hrádku a mnoho ďalších. No mne ako prvý napadol náš bobrovecký kostol. Pre niekoho možno biela stavba, popri ktorej vedú každodenné cesty z práce - do práce, zo školy - do školy. Pre niekoho je predsa niečím výnimočný. Už z diaľky ho vidieť pod upätím Západných Tatier a vtedy viete, že domov už nie je ďaleko. Preto som si vybrala náš kostol ako tému seminárnej práce. Možno si poviete, že o našom kostole by ste napísali 5 riadkov a nie celú seminárnu prácu. Čudovali by ste sa, aký bohatý je farský archív. Ani ja sama som netušila, koľko skrýva. S ochotou pána farára som však mohla moju seminárnu prácu napísať.

Bobrovecká farnosť je jedna z najstarších farností na Liptove s viacerými historickými zvláštnosťami a umeleckými pamiatkami. Ako farnosť existovala určite už v roku 1332, čo potvrdzuje pápežský register. Dokonca už v roku 1279 sa spomína „Willa slawonica Bobrouch“, pravdepodobne teda už vtedy bol Bobrovec farnosťou

a mal svoju faru a drevený kostol.

Bobrovec sa stal slobodným kráľovským mestom už s murovaným kostolom asi v roku 1415.

Zriedkavou zvláštnosťou je, že tento kostol sa skladá z dvoch, do kríža spojených kostolov. Prvý neskorogotický kostol z konca 14. storočia, už murovaný, je orientovaný smerom východ-západ. Ako píše Anton Rak: „Pod vežou bol vchod do kostola aj pitvorec, z ktorého je teraz Kristov hrob. Pod celým kostolom je krypta, ako bolo v tých časoch zvykom. Do nej pochovávali vtedajších bobrovských feudálnych pánov. Na krypte je malé okienko, cez ktoré preniká dnu trochu svetla a vzduch. Okienko je tesne nad zemou pri Lurdskej jaskyni a vchod je od hrobu zakrytý veľkým kameňom. Kostol bol zasvätený svätému križu, a preto je aj veľký kríž nad hlavným oltárom.“ Neskôr bol renesančne upravený v rokoch 1550 - 1560. V rokoch 1775 až 1782 bol tento pôvodný kostol rozšírený priečne vstavanou novou loďou, druhým kostolom, oveľa väčším a vyšším v barokovom slohu s polkruhovo zakončeným presbytériom a so starou, ale zväčšenou vežou. Na oblúku pod klenbou je nápis v latinčine: „Chrám tento venuje Bohu a svätej Trojici Ján Illésházy a Sidonia Battyáni.“ Na pravej strane naproti kazateľnici stojí barokový oltár zasvätený sv. Jánovi Nepomuckému. Kostol teda stavali 8 rokov a staviteľom bol mikulášsky rodák Jakub Drahný. Podnet k stavbe dal gróf Ján Illésházy a jeho manželka Sidonia Battyáni.

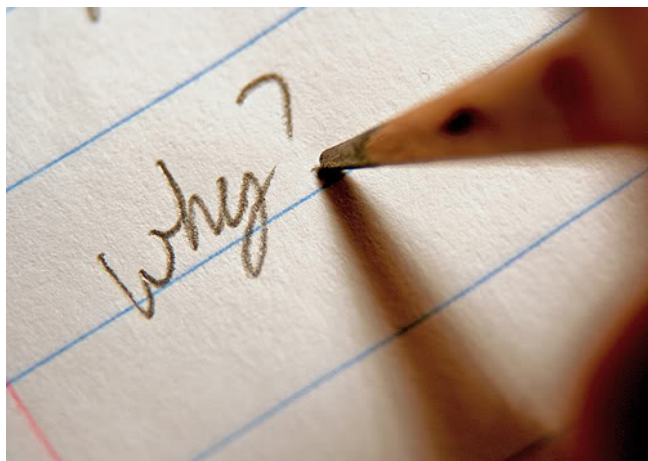
Bola to vraj stavba ďakovná, že Ján, jediný zo štyroch bratov, odolal reformácii. Ale podľa spomínanej farskej kroniky pri stavbe kostola obyvatelia Bobrovca priniesli veľké obete svojou prácou. Priestorovo bol vtedy bobrovecký kostol na celom okolí najväčší a za namáhavú prácu veriacich, vynaloženú pri stavbe chrámu, vtedajší pápež Pius VI. udelil kostolu právo plnomocných odpustkov, a to na deň 15. augusta. Dekrét o týchto odpustkoch jestvuje dodnes. V súčasnosti sa nachádza na fare.

Mojím cieľom nie je aby náš kostol poznal celý svet, chcem len, aby sme ho poznali my. A keď sa nás niekto spýta, čo vieme o našom kostole, nebudeme len ticho sedieť a nepovieme len, že je zasvätený svätému Jurajovi.

O ďalších zaujímavostiach bobroveckého kostola pripravím článok v nasledujúcom čísle.

Dominika Raková

Som tu pre Teba!

Láska nás robí šťastnými.

Sú ľudia, sú uspokojovaní, snažia sa ukojiť svoje chůtky po peniazoch, sexe, sláve, alkohole, drogách... Človek sa naháňa za niečím, čo ho nedokáže naplniť. Niečo dosiahne, získa, ale o chvíľu mu to nestačí. Prečo? Stále po niečom túžime, ale v ničom nedosahujeme uspokojenie. Človek bol stvorený nie preto, aby uspokojoval svoje chůtky a vyhýbal sa utrpeniu! Bol stvorený pre niečo čo ho presahuje! Stvorený z lásky a pre lásku!

Láska je rozhodnutie sa pre dobro toho druhého

Janko a Evka. Bol krásny letný deň a ešte krajší večer. Bola von, v prírode. V korunách stromov štebotali vtáčiky. Ona tam len tak sedí a pozerá na tú nádheru, rozmyšľa nad životom. Keď tu zrazu upúta jej pozornosť vysoký, pohľadný, mladý muž, ktorý "náhodou" prechádza okolo. Aj napriek tomu, že tadiaľ nešiel prvýkrát, akosi mu zlyhala orientačná schopnosť a nedalo sa nič robiť, musel sa spýtať na cestu. Tak sa začal krásny vzťah. On ju pozval do reštaurácie, na zábavu. Ona bola jeho ozdobou. Vzájomne by si zniesli aj modré z neba.

Ak sa budú na lásku pozeráť tak, ako ju predstavuje dnešný svet, či už sú to médiá, filmy, hudba, šoubiznis, facebook, dostanú sa maximálne tam, kam aj vyše polovica manželských párov v spoločnosti. K vete: „A žili spolu šťastne, až kým sa nerozvedli.“ Prečo? Lebo chémia vyprchala, pocity sú kolísavé, no a v sexe to už nemusí byť ono.

Obrovská chyba!

Kde sa stala? Veď na začiatku to bolo také rozprávkové... Chyba mohla nastať jedine v tomto prípade: Ak označíme city, chémiu, emócie, sex ako lásku, tak je logické, že ak na takomto základe budujeme naše vzťahy, potrvajú len dovtedy, pokým nám bude dobre, pokým budeme us-

pokojovaní.

Ak prijmeme novodobú koncepciu šťastia zameranú na seba a nie na toho druhého, nikdy nebudeme šťastní a už vôbec nevytvoríme vzťah, ktorý by nás naplnil.

Milovať nie je ľahké, ale zato nádherné!

Na začiatku vzťahu nám pomáha chémia. Ale láska je rozhodnutie slúžiť tomu druhému, obetovať sa pre toho druhého. Pokiaľ neprijmeme falošnú podobu šťastia, ktoré nám ponúka dnešný svet, šťastia ktoré popiera pravú Lásku, môžeme byť šťastní.

Láska nie je niečo nedosiahnuteľné. Ten, ktorý miluje pravou láskou každého jedného z nás, nám ukazuje ako milovať a byť šťastný. Neprišiel na svet preto aby si užíval, ale aby sa stal najmenším z najmenších. Zriekol sa všetkého. A tak si tam leží, na mieste odkiaľ zvyčajne jedávali zvieratá a vraví:

„SOM TU PRE TEBA, LEBO ŤA MILUJEM!“

Ján Pavol II. vo svojej encyklike Redemptor hominis napísal: „Človek nemôže žiť bez lásky. Človek ostane pre seba nepochopiteľnou skutočnosťou, jeho život nebude mať zmysel, ak sa mu nezjaví Láska, ak sa nestretne s Láskou, ak sa jej nedotkne a nejakým spôsobom ju neurobí svojou, ak v nej nebude mať živú účasť.“

Človek nemôže žiť bez lásky, pretože jeho základnou túžbou je „milovať a byť milovaný“. Láska je prirodzenou potrebou človeka! Treba si priznať, že bez lásky by život bol neúplný, bol by karikatúrou. Život bez lásky stráca zmysel. O veľkosti človeka rozhoduje jeho srdce. Človek je uspôsobený k tomu, že sa môže zamilovať do Boha, môže mu darovať svoje srdce. Najprv sa však musí presvedčiť o tom, že je Bohom milovaný.

„Na srdce si ma pritlač jak prsteň, stá pečat na svoje rameno! Lebo láska je mocná ako smrť a vášeň lásky tvrdá ako podsvetie. Jej pála – to ohňa plápolo, jej plamene, to Jahveho žiar. Ani veľké vody lásku neuhasia, ani rieky ju neodplavia.“ (Pies 8, 6-7)

Láska dnes čelí veľkým útokom, ale láska nakoniec vyhrá!

Prečo som si taký istý? Lebo pravá Láska bude, kým egoizmus ničí, až nakoniec zničí aj seba.

Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život!

redakcia

Bolesti Panny Márie

Zdravas´ Sv. Bonaventúru:

Zdravas´ Mária, bolesti plná,
Ukrižovaný je s tebou,
oplakania hodná si ty medzi ženami.
A oplakávaná hodný
je plod života tvojho, Ježiš.

Svätá Mária, Matka Ukrižovaného,
vypros nám ukrižovateľom tvojho Syna,
slzy dokonalej ľútosti teraz
i v hodinu smrti našej.
Amen.

CHRONOLÓGIA ÚCTY K SEDEMBOLESTNEJ PANNE MÁRII:

4. storočie – začína sa teologicky uvažovať o bolestiach Panny Márie. Píšu o nich sv. Ambróz, sv. Pavlín z Noly, sv. Augustín a sv. Efrém.

6. storočie – zachovala sa nám dramatická báseň o Pánovom umučení, pripisovaná sv. Gregorovi Nazíanskemu, v ktorej sú tiež dojímavé verše o bolestiach Jeho Matky, Panny Márie.

po roku 1000 – veľké rozšírenie úcty Máriiných bolestí vplyvom rytierskeho zmýšľania. Množili sa maľby Márie stojacej pod krížom svojho Syna a rástol tiež počet kostolov postavených na uctenie bolestnej Matky. Vítaným námetom pre majstrov slova bol "nárek Panny Márie". Medzi týmito básňami vyniká doteraz neprekonaná Stabat Mater Dolorosa (Stála matka bolestivá), ktorej autorom je pravdepodobne františkánsky mních, bl. Jacopone da Todi (1230 – 1306).

1233 – v Taliansku (Florencii) vzniká rehoľa Služobníkov Panny Márie – Ordo Servorum Beatæ Virginis Mariae, O.S.M. (tzv. Serviti), ktorá si vytýčila za svoj osobitný cieľ šíriť úctu k Bolesťiam Panny Márie. Rehoľu servitov založili siedmi zámožní muži: sv. Bonfiglio Monaldi, sv. Bonaiuncto Manetti, sv. Manetus dell Antella, sv. Amideo (alebo Bartolomeo) Amidei, sv. Ugoccio Ugoccioni, sv. Sosteneo de Sosteneis a sv. Alexius Falconieri. Spomienka na siedmych svätých zakladateľov rehole servitov sa v sv. katolíckej Cirkvi slávi 17. februára.

1423 – prvý doteraz známy záznam z Kolína, kde miestny cirkevný snem zaviedol sviatok na odčinenie urážok husitov voči ukrižovanému Kris-

tovi a jeho Matke. Odtiaľ sa sviatok rozšíril do celej Európy pod rôznymi menami a s rozličnými dátumami.

1482 – Flámsky farár Ján Coundenberghe šíri úctu k siedmim bolestiam. Zároveň sa rozširuje Bratstvo Siedmich bolestí Panny Márie, hneď schválené a podporované pápežmi (Alexander VI. roku 1495).

1727 – Pápež Benedikt XII. situáciu vyriešil, keď tomuto sviatku určil meno – Sviatok Sedembolestnej Panny Márie a ustanovil aj dátum – piatok pred Kvetnou nedeľou.

Popri tomuto sviatku v stredoveku vznikol aj druhý sviatok s týmto titulom, slávený v polovici septembra, rozširovaný najmä rehoľou Služobníkov Panny Márie (tzv. Serviti). Povolil ho pápež Inocent III.

1814 – Pápež Pius VII. predpísal tento sviatok pre celú katolícku Cirkev.

1913 – Sv. pápež Pius X. ustálil liturgickou reformou ako trvalý deň sviatku na 15. september.

1927 – slovenskí veriaci na čele s biskupmi podali žiadosť do Ríma o povolenie pridať v loretánskych litániach prosbu Matka Sedembolestná, oroduj za nás. Túto však 8. apríla 1927 Kongregácia obradov zamietla. O dva týždne na ďalšom zasadnutí sa rozhodlo pozitívne v tom zmysle, že sa dovoľuje pridať prosba: "Oroď za nás, Matka Sedembolestná" s odpoveďou: "Aby sme sa stali hodní prislúbení Kristových."

1964 – Pápež Pavol VI. z úcty Slovákov k Matke Prebolestnej vyhlásil dekrétom "Quam pulchra" našu svätýňu v Šaštíne za "Basilica minor" – "Baziliku menšiu".

1976 – Kongregácia pre sviatosti a bohoslužbu schválila slovenské proprium liturgie hodín, v ktorom sa tento sviatok označuje ako: Beatae Mariae, Patronae Slovaciae, čiže Blahoslavená Mária, Patrónka Slovenska.

Prečo Sedembolestná?

Mama – toto slovo v nás vyvoláva náruč plnú lásky a nehy, teplo domova. Mama - pre matky je to obeta, tichosť nevypovedaných bolestí, množstvo sĺz, ktoré stekajú po ich srdci ale i radosť ich vlastných detí.

Panna Mária, matka Božieho syna, nedotknutá skazou hriechu a predsa prežíva bolesť. Prežíva plnosť bolesti. Nie bolesť telesnú ale bolesť duše. Máriina duša je preniknutá mečom siedmich bolestí. Jej duša trpí, krváca a zažíva agóniu. Mária je spoluvykupiteľka.

Prvá bolesť

Proroctvo Simeona „...tvoju vlastnú dušu prenikne meč!“

Na štyridsiaty deň po narodení Ježiša prichádza Panna Mária do chrámu, aby sa očistila a zároveň obetovala svojho syna. Mária nepotrebuje očistenie, je bez hriechu a aj napriek tomu prichádza, aby splnila zákon. Stretá sa so Simeonom, ktorý ich požehná. Boh skrze neho hovorí: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, a tvoju vlastnú dušu prenikne meč, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2, 22-35). Čo Mária prežíva pri týchto slovách? Čo sa za tým skrýva?...

Tak ako Mária povedala „fiat“ pri zvestovaní, tak ho hovorí aj teraz. Nie nahlas, ale Boh to počuje. Mária je vzorom v prijímaní a obetovaní bolesti. Mária je vzorom svätosti. Mária je vzorom lásky.

Druhá bolesť

„... vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta...“

Boh skrze sen oznamuje Jozefovi svoju vôľu. Otec sa stará o svojho syna, matku svojho syna a pestúna. Jozef vnímavý na Božiu vôľu dostáva oznam „...vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta...“ Oznámi Márii, že je potrebné odísť, lebo Herodes sa chystá Ježiša zabiť. Mária to prijíma a opäť hovorí „Staň sa!“ Pozemský kráľ striehne na život jej malého bezbranného syna. Teraz je jeho krv ušetrená, lebo ešte neprišla jeho hodina. Ale krv prvých betlehemských mučeníkov nie. Akú bolesť prežíva Mária, keď vidí vraždiacu nenávisť a strach o pozemskú moc? Teraz syna zachránili. Je to na stálo? Nie. A Mária to vie. Krv bude preliata, až sa naplní čas.

Tretia bolesť

„... povedala mu: ... tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali ...“

Svätá rodina sa usadí v Nazarete, kde Ježiš rástol a vzrástol sa „v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí“. Keď mal dvanásť rokov, išli na veľkonočné sviatky do Jeruzalema. Vošli do chrámu, kde veľkňaz a ostatní kňazi prinášajú veľkonočnú obeť. Ježiš zostáva v chráme, a keď sa Mária a Jozef stretnú, zistia, že Ježiš nie je v sprievode. Kde sa stratil? Nestalo sa mu niečo? Kde

ho máme hľadať? Aj v tomto prijíma Mária Božiu vôľu. Vie, že Boh sa postará, ale jej srde preniká bolesť nad stratou syna. Tri dni bolesť matky, ktorá aj s Jozefom vytrvalo hľadá svojho syna. Nájdu ho v chráme, ako sedí uprostred učiteľov, počúva ich, kladie im otázky, ale zároveň aj odpovedá. Mária sa ho pýta: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali!“ Ježiš jej odpovedá: „Prečo ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že mám byť v dome svojho Otca?“ Bolesť matky vystriedala radosť z nájdenia syna a všetky jeho slová si hlboko uchová vo svojom srdci.

Štvrtá bolesť

Panna Mária s bolesťou v srdci stretáva Ježiša na krížovej ceste.

Keď začal Ježiš verejné účinkovanie, Mária ho už nesprevádzala na jeho ceste. Aj keď sa s ním často stretáva, už nebývajú spolu. Po slávnostnom vstupe do Jeruzalema, Ježiš prijíma kalich utrpenia a spolu s ním aj jeho matka. Čo cíti, keď stretá svojho syna uboleného nočnou agóniou? Telo jej syna je už ťažké nazvať telom človeka po toľkých mučeniach. Ale ich duše sa stretnú. Ponorené v hlboké bolesti sú si navzájom blízke. Hľa hriech doráňal Boha i Jeho matku. A Mária s neutíchajúcou bolesťou v srdci hovorí: „Staň sa tvoja vôľa Bože, aby náš syn dokončil svoje dielo – dielo lásky s nekonečnou hodnotou.“

Piata bolesť

„Pri Ježišovom kríži stála jeho matka...“

Ježiš, vyzdvihnutý na kríži, tri hodiny trpí v mori múk. Jeho utrpenie za naše hriechy je viditeľné aj na jeho tele. Aj jedna kvapka krvi by zmyla všetky hriechy sveta a predsa sa zlo vyzúrilo na Božom synovi a totálne ničilo telo Ježiša Krista. Mária, čo sa dialo v tvojej duši? Milovaný syn trpí. Trpí ako pravý Boh i pravý človek. Koľká bolesť preniká srdcom Márie, srdcom matky, srdcom tej, ktorá vie, kto je ukrižovaný. Bolesť Márie je bolesť jej syna. Je neviditeľná, ale skutočná. Ježiš v tej chvíli odovzdáva svetu matku: „Hľa, tvoja matka!“ Svet má matku, ktorej srdce bolo preniknuté toľkými bolesťami, že sa v jej srdci dokáže skryť každé utrpenie človeka. Aký je to veľký dar.

Šiesta bolesť

Mŕtve Ježišovo telo vkladajú do náručia jeho matky.

Mária, Ježišova matka, ostala pri kríži až do Ježišovej smrti. Keď ho zložia z kríža, berie ho do náručia, bozkáva ho a s láskou ho objíma. Veľká radosť, že ho drží, sa mieša s veľkou bolesťou, že je mŕtvy. Mária, je možné vydržať toľkú bolesť? Hľa, Božia služobnica prijíma aj túto ranu do srdca. Mária nestratila vieru ani teraz, keď drží mŕtve

telo Ježiša. Rana lásky pre spásu celého ľudstva. To, čo je bolestné, je spásne pre duše. Kým božsko-ludská duša jej milovaného syna zostupuje k zosnulým a otvára brány neba, Mária drží mŕtve telo Ježiša. Hľa, Mária trpí a podieľa sa na Ježišovom vykupiteľskom diele.

Siedma bolesť

Ježišovo telo ukladajú do hrobu.

Keď snali Ježišovo telo z kríža, umyli ho, natreli voňavými olejmi a zabalili do plátna a hlavu do šatky. Mária vidí posledný krát telo svojho syna pred uložením do hrobu. Tak, ako prijala syna Boha svojim fiat, tak ho s úplnou dôverou odovzdáva, aj keď jej utrpenie dosahuje plnosti. Odovzdáva svojho Syna, odovzdáva Boha. V Márii je spojená plnosť utrpenia s plnosťou Božských čností: vierou, nádejou i láskou. Jej čistá duša neporušená žiadnym hriechom odráža veľkosť Boha, veľkosť milostí a Boh sa s láskou a obľubou skláňa k matke svojho Syna a dvíha ju do výšav dynamiky lásky Trojjediného. V jej duši sa zrkadlí samotný Boh.

Tak, ako plnosť bolesti Ježiša je skutočným životom pre duše a tým plnosťou radosti Trojjediného Boha, lebo pre seba stvoril človeka, tak plnosť bolesti Márie ako spolutrpiteľky je plnosťou radosti Ježiša, lebo jeho utrpenie dosiahlo úplnosť v čistej duši jeho matky. Ona jediná dokonale plnila božiu vôľu a nikdy nepodľahla zvodom pokušiteľa.

Ó, krásna Panna Mária, matka Božieho syna, matka Spasiteľa, oroduj za nás.

Martina Lisá

Podelíme sa...

Týždeň pred Kvetnou nedeľou sa v Bobrovci uskutočnila akcia s názvom "Podelíme sa". Myšlienka urobiť túto akciu aj v našej farnosti vzišla

od sr. Marty Salome Buntovej a Ľubky Sekanovej.

Napriek tomu, že to bol prvý ročník, akcia dopadla nad očakávania. Zapojili sa všetky generácie. Jednotlivci i celé rodiny obetovali svoj čas, prostriedky, svoje talenty. Dokopy sa vyzbieralo 800,- eur.

Hlavnou myšlienkou bolo pôstne obdobie, v ktorom sa odporúča pôstny trojboj: modlitba, zriekanie sa a almužna. To sa podarilo skĺbiť v nedeľnom obede vo farskej záhrade. Rodiny po sv. omši (modlitba) prišli do farskej záhrady na kapustovú polievku a vzdali sa tak slávnostného nedeľného obeda (zriekanie sa). Peniaze, ktoré by v ten deň dali na prípravu nedeľného obeda šli do pokladničky pre iných (almužna). Takto sa podarilo naplniť myšlienku pôstnej prípravy na Veľkú noc.

Bola tu aj možnosť zakúpiť si koláčiky na Veľkú Noc. Najlepšími predavačmi boli Jurko a Martin Sekanovci.

Všetko sa začalo už v sobotu, keď sa na fare stretli dobrovoľníci, ktorí pripravovali všetko na nedeľu.

Chlapi zväžali stoly, chystali drevo, upravili dvor. Mamy a dievčatá čistili "švábku," krájali mäso, balili koláče na fare. Koláče ľudia prinášali z celej dediny. Bolo ich naozaj požehnané. Len ich balenie trvalo 2 hodiny a 8 žien malo čo robiť. Keďže sme už nemali kde dávať tácky, pán farár obetoval svoje škatule, ktoré použil keď sa sťahoval do Bobrovca. Takže tým, že sme ich použili, pán farár sa už nebude môcť odšahovať. 😊

Celkovo sa nachystalo a predalo 76 táčok koláčov.

V nedeľu po sv. omši sa farská rodina stretla na obede. Pani kuchárke Brziakovej sa podarila výborná polievka. Počasie prialo a slnko svietilo. Vládla pohoda pod stromami. Z vyzbieraných 800 eur sme všetci spolu pomohli, tým, ktorí to najviac potrebovali. Časť sme obetovali našim rodinám, časť celoslovenskému združeniu Podelíme sa a časť peňazí sme odovzdali do Žakoviec. Krásna akcia.

Táto akcia dokázala, že sme veľká rodina. Lebo bobrovčania to sme my. Ty a ja. Aj napriek občasným nepríjemnostiam sme stále skvelá dedina, rodina, ktorá si dokáže pomôcť. Sme bobrovčania, ktorí dokážu myslieť aj na iných. Číslo z akcie sú toho dôkazom. Preto úprimné vďaka, za zapojenie sa akýmkoľvek spôsobom, za pomoc, za podporu.

Vďaka za to, že ste. Za to, že si! Za to, že sme veľká bobrovecná rodina, ktorá si pomáha.

VĎAKA.

Mirka Triznová

Odpustová svätá omša

Jednou z najväčších slávností, ktorú každý rok prežíva farnosť, je odpustová sv. omša. Náš farský kostol je zasvätený sv. Jurajovi, svätcovi z tretieho storočia.

Sviatok sv. Juraja sa každoročne slávi 24. apríla. Tohto roku sa Veľká noc slávila 20. apríla. Osem dní po veľkonočnej nedeli sa slávi ako oktáva Veľkej noci. Je to predĺženie slávenia Veľkej noci. Liturgické predpisy prikazujú, aby sa veľkonočná oktáva skutočne dodžiala, a preto liturgická slávnosť sv. Juraja musela ustúpiť. Liturgické predpisy nám však nezakazali spomenúť si na sv. Juraja pri homílii. Úprimne som sa potešil, že slávnostnú sv. omšu v tento deň slúžil náš rodák PhDr. Jozef Uram, PhD. Jožko prednáša filozofiu na teologickej fakulte v Badíne. Vo svojom príhovore sa zameril na život a odkaz sv. Juraja pre každého z nás.

Na sv. omšu v nedeľu 27. apríla prijal pozvanie ThDr. Martin Koleják, PhD. a šiceri z Ľubice.

Martin Koleják sa špeciálne venuje prednášaniam morálnej teológie v kňazskom seminári v Spišskej Kapitule, Spišskom Podhradí. Bol biskupom poverený aj pre špeciálnu pastoračiu rodín.

Šiceri sú spolok ochranov, odvodený zo staronemeckého pomenovania Schizerein. Tieto spolky sú iba na Spiši, v súčasnosti v Ľubici a v Spišských Vlachoch. Podobné spolky sa objavujú aj v iných mestách a obciach, ale šiceri sú iba na týchto dvoch miestach. Pôvodne tento spolok slúžil ako spolok ochrancov kráľovského mesta Ľubica. Vo svojej histórii plnili úlohy ochrancov i pomocníkov pri rôznych krízových situáciách. Boli aj ozbrojení. Nosili uniformy a šable. Pôvodné uniformy sa nezachovali, zachovali sa však pokrývky hlavy, ozdobené pávím perím. Najstaršie zachované šable pochádzajú zo začiatku sedemnásteho storočia a šiceri ich nosia pri slávnostných príležitostiach doteraz. Aj pri slávení nášho odpustu ich mali so sebou a tiež zástavu, ktorú majú od osemnásteho storočia. Pozvanie prijalo štrnásť šicerov, aj keď v Ľubici ich je zhruba tridsať. Počas slávenia sv. omše stáli pri našom oboetnom stole.

Martin Koleják, ako slávnostný kazateľ, sa takisto venoval vo svojom príhovore sv. Jurajovi. Veľký dôraz kládol na vysvetlenie obrazu na hlavnom oltári a priblížil život sv. Juraja a jeho odkaz pre nás.

Juraj je veľkým človekom, príkladom pre nás. Naši predkovia si ho nie nadarmo vybrali ako hlavného patróna našej farnosti. Sviatok sv. Juraja je v našej farnosti vnímaný skôr ako malý odpust. Za veľký odpust je považovaný sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Titul kostola sa slávi ako jedna z najväčších slávností daného kostola spolu s výročím jeho posvätenia. Nedelme tieto slávnosti na dva odpusty. Pomalými krokmi vo svojom živote zvyšujeme úctu k sv. Jurajovi spolu s Pannou Máriou. Budme hrdí na to že máme v nebi silného patróna a orodovníka u Boha. Panna Mária je kráľovnou, prvou. Takou vždy bude.

Po sv. omši, ako býva krásnym zvykom, naši hostia spolu s kňazmi z okolitých farností prijali pozvanie aj na slávnostný obed v blízkom penzióne.

redakcia

foto: Martin Rusina

foto: Martin Rusina

Omladenie lesa

Aj túto jar na pokyn lesného hospodára sme zorganizovali brigády vo farskom Háji a Osieku. Vďaka ochote mladších i starších farníkov sa nám podarilo zasadiť sadenice smrekovca, smreka a duba. Počas troch brigád prišlo 10 až 15 ľudí a sadili sme miesta, kde boli mladé stromčeky zničené zverou alebo uschli počas letných horúčav. Je radosť pozrieť na staršie stromčeky, ako rastú do výšky a vyplňajú vyťažené miesta. Dúfam, že aj tieto sadenice vyrastú do mohutných stromov. Teraz nás čaká vyžínanie malinčia a trávy. Je to nevyhnutné pre ich rast, a aby naše úsilie i financie nevyšli nazmar.

I takýmto spôsobom zabezpečujeme financie pre našu farnosť. Vďaka príjmom z predaja dreva môžeme investovať do opravy nášho kostola bez toho, aby sme vyhlasovali zbierky. Ďakujem všetkým, ktorí sa brigády zúčastnili. Ďakujem aj pánovi farárovi, ktorý nám bol tiež pomôcť a zabezpečil nám občerstvenie.

Martin Brziak

Hasičská svätá omša

V nedeľu 4. mája sme slávili svätú omšu spolu s hasičmi z Dobrovoľného hasičského zboru v Bobrovci. V tento deň bola tzv. „Biblická nedeľa“, ale aj spomienka patróna hasičov, svätého Floriána. Vo štvrtok pred hasičskou svätou omšou sme sa stretli na požiarnej zbrojnici, kde sme sa dohodli, kedy sa stretneme a čo si oblečieme.

Tiež sa nachystala socha svätého Floriána a zástava. V nedeľu o 10:00 sme sa zišli v počte osemnásť na požiarnej zbrojnici, mladí aj starší hasiči. Zobrali sme zástavu a sochu a išli sme na faru, kde sme sa s pánom farárom dohodli, kde sa postavíme a kde položíme sochu. A slávnosť sa mohla začať. Slávnostným vstupom hlavným vchodom sme vošli do kostola. Pred oltárom sme sa rozdelili na polovicu. Na prichystaný stolček sme položili sochu patróna a zástavu držal jeden z členov. Celú svätú omšu sme stáli až do konca, kedy sme znova odišli cez kostol. Ale stala sa ešte jedna nevídaná vec. Jeden mladý hasič odpadol a museli sme ho ratovať. Všetko našťastie dobre dopadlo a slávnosť bola ukončená.

Z môjho pohľadu to bola pekná slávnosť a určite by sme mohli každý rok sláviť takúto svätú omšu.

Peter Volaj

Všemohúci a milosrdný Bože,
Ty si dal svätému Floriánovi silu vydržať všetky útrapy mučenia. Pomáhaj aj nám, ktorí dnes oslavujeme jeho víťazstvo, aby sme s Tvojou pomocou dosiahli víťazstvo nad zlobou a nenávisťou a obstáli v každom nebezpečenstve. Prosíme o to skrze nášho Pána Ježiša Krista, Tvojho Syna, ktorý je Boh a s Tebou žije a krajuje v jednote s Duchom svätým po všetky veky vekov. Amen.

Požehnanie ozimín

Utorok 27. mája 2014 sa vo farnosti Bobrovec niesol v znamení prosieb za úrodu. Prosebný deň končil sv. omšou s prosbou o požehnanie úrody. Božia starostlivosť o človeka a zem je krásne vyjadrená v 65. žalme: „Navštevuješ zem a dávaš jej vlahu, zveľaďuješ jej bohatstvo. Božia rieka je plná vody; ľuďom pripravuješ zrnó. Takto sa staráš o zem: zvlažuješ jej brázdy a vyrovnávaš hrudy, skypruješ ju dažďami a požehnávaš jej rastliny. Rok korunuješ svojou dobrotou, kade prejdeš, všade je hojnosť.“ (Ž 65,10-12)

Súčasťou slávenia sv. omše bolo aj požehnanie ozimín. Oziminy sa požehnali na začiatku sv. omše.

Pobožnosť požehnania je milou udalosťou. Prívádza nás totiž nielen k tajomstvu darov zeme od dobrého Stvoriteľa, ale aj k zjednoteniu sa s celým Božím ľudom v prosbách o to, čo potrebuje každý z nás. Vedie nás zároveň k dôvere k Pánovi v duchu Kristových slov: „Nebudte ustarostení o svoj život. Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a všetko ostatné dostanete navyše.“ (porov. Mt 6,25.33)

Prosby za úrodu sa v Cirkvi konajú v pondelok, utorok a stredu 6. veľkonočného týždňa pred slávnosťou Nanebovstúpenia Pána ako tzv. kántrové dni. Liturgicky záväzný je jeden z nich.

Veriaci v týchto dňoch vychádzajú na polia a modlia sa za požehnanie zasiatych plodín.

Michal Marlenga

Kántrové dni

História kántrových dní

Kántrové dni alebo kántry vznikli z rímskych pohanských osláv siatby v mesiaci decembri, žatvy v mesiaci júni a vinobrania v mesiaci septembri. Boli to dni rozpustilej zábavy.

Cirkev im dala náboženský obsah tým, že ich ustanovila ako dni kajúcnosti, dni pokánia.

V 5. storočí pribudli k doterajším kántrovým dňom aj pôstne kántry.

Pápež Lev Veľký charakterizuje kántry ako dni modlitieb, pôstu a dobrých skutkov.

Ich slávením veriaci ďakovali za dary, ktoré im Boh poskytol na živobytie a boli povzbudení, aby tieto dary v čase hojnosti používali striedmo a v čase nedostatku aby nereptali. Nazývali sa kvatembrové dni (od latinského slova quattuor, štyri) lebo sa konali v štyroch ročných obdobiach, vždy v stredu, piatok a sobotu v stanovenom týždni.

V kántrové soboty bývali aj pobožnosti za kňazov a zvlášť v letnú kántrovú sobotu aj kňazské vy sviacky.

Etymológia

Slovenský názov kántry súvisí so slovom kántriť, ničť, lebo sú to dni modlitieb pôstneho sebazapierania a dobrých skutkov, čo skutočne ničí v nás hriešne náruživosť.

Niekde ich volajú aj Suché dni, lebo v minulosti veriaci prežívali tieto dni o suchom chlebe a vode.

Skutočne mali symbolizovať hlboký význam a zmysel pôstu.

Kántrové dni v súčasnosti

Aj v súčasnosti Cirkev slávi štvoro kántrových dní. Všeobecné smernice pre liturgický rok uvádzajú, že v týchto dňoch Cirkev prosí Pána za rozličné ľudské potreby, najmä za zemsú úrodu a požehnanie pre ľudskú prácu a verejne ďakuje Bohu. Biskupské konferencie majú určiť čas a spôsob slávenia kántrových dní a prispôbiť ich slávenie miestnym potrebám veriacich.

Konferencia biskupov Slovenska určila jarné kántrové dni v týždni po 1. pôstnej nedeli, letné v týždni pred nedelou Zoslania Ducha Svätého, jesenné v treťom septembrovom týždni (po sviatku Povýšenia svätého Kríža) a zimné kántrové dni v druhom adventnom týždni.

Záväzný je len jeden z troch dní: streda, piatok, sobota.

spracoval Imrich Zahuranec

Vypni telku, zapni seba!

Ako každý rok aj tento sme sa zapojili do akcie „VYPNI TELKU ZAPNI SEBA!“ Celý týždeň sme sa snažili obmedziť televízor, počítač, tablety... Spoznávali sme Boha, hľadali sme nové kamarátstva a hrali sme sa. Témou tohtoročnej VTZS bolo LABORATÓRIUM MÚDROSTI. Celý týždeň sme spoznávali múdrosť.

1. deň – Múdre je, keď to, čo robíme, niekoho poteší = učili sme sa, že všetko, čo robíme má potešiť druhých ľudí. Nemáme robiť druhým zle, ale potešiť ich vždy, keď je to možné.

2. deň – Múdre je udržiavať svoje okolie čisté = spravili sme si výlet na nádrž. Po ceste sme pozorovali koľko smetí sa nachádza v prírode a či ich aj my vyhadzujeme do prírody. Ukázali sme si ako sa zväčšuje ozónová diera, ako kamene čistia vodu, čo všetko prežije sklenená fľaša a rôzne ďalšie veci.

3. deň – Múdre je hrať sa tak, aby mali z hry všetci radosť = skúsili sme pokus s olejom a vodou. Zmiešali sme ich a pozorovali ako sa naháňajú. Tak isto sme sa naháňali a hrali aj my, všetci spolu tak, aby mal každý radosť z hry.

4. deň – Múdre je starať sa jeden o druhého = rozprávali sme sa o tom, o koho sa môžeme starať, ako sa o nás starajú rodičia, starí rodičia, Tiež o tom, že by sme si navzájom mali pomáhať, či už doma, v škole alebo vonku medzi kamarátmi.

5. deň – Múdre je vedieť si rozdeliť čas na povinnosti a zábavu = Naučili sme sa, že sa nemôžeme stále len zabávať, ale musíme si urobiť aj svoje povinnosti.

6. deň- Múdre je hýbať myslou aj telom = týmto dňom sme zakončili celý uplynulý týždeň. Mali sme „Netradičnú olympiádu“ kde sme vytvorili rôzne zastavenia a deti plnili úlohy, v ktorých museli použiť myseľ aj telo. Po splnení úloh sme boli hladní, a tak sme si na fare opekali špekačky. Nakoniec deti hľadali poklad, ktorý bol veľmi dobre ukrytý. Po nájdení pokladu sme si ho všetci rozdelili.

Za uplynulý týždeň sme s deťmi strávili skvelý čas plný hier, zábavy ale aj vzdelávania. Týmto sa chcem poďakovať aj ostatným vedúcim Timotejovi, Daniele, Martine, Michaele a Erikovi za ich čas a ochotu pri organizovaní tejto skvelej akcie.

Martina Buntová

foto: Erik Bunta

fotografie: Luda Klasovitá